

17 dec. 1926
När ljuset kom.

(Brev från Fridlevstad.)

Det var en dag av spänning och förväntan. Skulle verkligen ljuset komma som utlovat var?

Montörerna gingo från gård till gård för att lägga sista hand vid arbetet, de kommo också till mitt lilla hem för att se att allting var klart för ljusets mottagande.

"Ja, nu blir det en stor dag i vårt samhälle", — sade någon till mig, "kan-ske den största vi upplevat". — Jag sade ingenting, men tänkte på allt det arbete som nedlagts i dessa bygder och varav vi, sena tiders barn, nu få skörda frukterna. Huru det nu var, kom vårt samtal ofrivilligt att ledas åt helt annat håll, om förhållandena i Kina just nu och det bolsjevikvälde som råder där. "Här blir likadant", framkastade någon, "kommunisterna arbeta oförtrutet, och innan man vet ordet av, har allt det bestående brustit sönder". — "Nej", sade jag — "här finnas ännu så många osjälviska själar kvar, där rätt och

rättfärdighet få lysa fram, och för deras skull skall Gud skona staden."

"Vi få väl se!"

Timmarna skredo långsamt, kl. 3, s hade man sagt oss, skulle strömmen komma. Ännu några minuter och — äntligen var tiden inne! Men lamporn hängde där lika oberörda som förut. Klockan blev 3,15, halv fyra — nej, n lönar det sig inte att sitta och se up mot de små ljuspunkterna, vem vet än då, när kraften kommer?

Det var i sanning uppbyggligt att komma till henne, den sjuka kvinnan. Nyligen hade hon fått veta, att hennes sjukdom antagligen var obotlig, men ingen sorg, knappast någon oro förmärktes. Med lugn och besinning talade hon om den tid, då hon ej längre skulle var här. Var det ej en liten ljuspunkt, som mottagit kraften från ovighetens värld. Vi sutto samtalande, vi två, vid nog s matt belysning.

Då — plötsligt blinkade det till i de fylla lampan. Strömmen hade således kommit, men blott för ett ögonblick hoppet släcktes genast. Den förväntade ej mera, mörkret föll på igen. Men efter några minuter blott kämpar sig ljuset fram, något kraftigare och långvarigare, men dock för att åter släckas. Det upprepades gång på gång — ljus och mörker, ljus och mörker, ljus och — vi väntade varje sekund att mörkret åter skulle inträda, men nej — ljuset släcktes ej mera utan fortfor alltjämt att lysa med sitt klara stadiga sken, det hade segrat. Vad jubel. Ljuset, ljuset! Ljuset skall segra till sist!